

**АНОТАЦИИ НА НАУЧНИТЕ ПУБЛИКАЦИИ
НА ДОЦ. Д-Р ЕЛЕНА СЛАВОВА ГЕТОВА,**

представени във връзка с участие в конкурса за заемане на академична

длъжност „професор“

в област на висше образование **2. Хуманитарни науки,**

професионално направление **2.1. Филология (Българска литература –**

Възрожденска литература),

обявен от ПУ „Паисий Хилендарски“ и обнародван

в Държавен вестник, бр. 31 от 11.04. 2025 г.

Гетова, Елена. Петко-Славейковият журналистически XIX век. Университетско издателство „Паисий Хилендарски“, 2022, 305 стр. ISBN 978-619-202-744-5

Монографията се концентрира върху същностни особености на историческите процеси, предопределили облика на българската възрожденска журналистика и участието в тях на някои видни нейни представители, най-вече на Петко Славейков. Изследователите на Петко-Славейковата журналистика са единодушни, че тя е маркирана от силно индивидуалния му тон, стил и тематични предпочитания. Тази специфична характеристика е подчертана и в изследването на Д. Иванова за възрожденското списание „Читалище“.¹

Петко-Славейковата журналистика в действителност открива нова епоха в списването на възрожденските периодични издания. В монографията проявлението на личностно-творческите акценти са проследени в няколко направления.

На първо място (в първия раздел на книгата) е направен опит за съпоставително изследване на проникващото в журналистическата практика на възрожденските

¹„След спирането на „Македония“ от турските власти, П. Славейков приема редакторството на сп. „Читалище“ (1872-1873), като налага свои виждания върху утвърдената програма, съдържание и стил на списване. Макар с общи линии да се съобразява с установената от предишните редактори традиция, ярко се откроява неговият собствен почерк на журналист и редактор. Тонът става по славейковски жив, редакторските бележки зачестяват, точни и находчиви“ - Иванова, Д. Българският периодичен печат и градивните книжовноезикови процеси през Възраждането. (Върху материал от списание „Читалище“ – 1870-1875). Пловдив: Макрос 2000, 1994, с. 26.

интелектуалци постепенно осъзнаване на принадлежността на всеки от тях към определена епоха (определен век).

Съзнанието за принадлежност към века на научните открития, на модернизацията и напредъка, артикулирано във водещи европейски издания, не остава встрани от интересите и на възрожденските журналисти. Представите за XIX век, неговите интелектуални и социални проявления са тема на множество публикации във възрожденската преса. Този процес на акумулиране на журналистически интерес е илюстриран в изследването както с конкретни примери от представителни издания от епохата, така и чрез позовавания на изследвания на утвърдени европейски учени, превърнали „изобретяването на деветнадесети век“ във фокус на своите научни интереси. Съпоставителният подход – да се покаже какво и как се случва в европейската преса и в българската възрожденска периодика от средата и последните десетилетия на XIX век – предоставя възможност за интерпретация на конкретните изследователски разбирания за понятието „век“ и тяхната приложимост към практиката на българската възрожденска периодика. Така около „*notion de siècle*“ (терминът е директно зает от френската традиция, наложена в изследователския език, обвързан с изучаването на понятието за век) се проблематизират както европейски (по-детайлно френски) журналистически визии за *века и неговите проявления*, така и личностните вариации и интерпретации по този въпрос на българските журналисти – например позициите на Петко Славейков и на Марко Балабанов.

Основно място в монографията е отделено на изследването на вестник „Шутош“ (във втората част на книгата). В последните години интересът към това журналистическо издание се засили и това свидетелства за неподозираните възможности, които предоставят редица неизследвани зони в областта на възрожденската журналистика. В частта, посветена на „Шутош“, са предложени множество интерпретационни подходи към разнообразната тематична проблематика, която поставя изследователски акцент върху функционалния потенциал на самото издание. Например въпросите, свързани с *теорията на превода в журналистиката*, социокултурният статут на фигурата на възрожденския издател, сътрудник и/или редактор, читателските очаквания към едно журналистическо издание с приоритетно хумористично-сатиричен облик. Особен акцент в този раздел на книгата е поставен върху проблематизирането на природата на възрожденските хумористични издания, т.е. потърсени са директните или имплицитни заемания или елементи на

подражание на утвърдени европейски хумористични издания, послужили за образец при списването и на такива в Османската империя, използващи турски, гръцки и български език. Проблемът за *журналистическия хумор* се оказва толкова съществен от културологична гледна точка, колкото и този за журналистическия превод, защото това са тематичните зони на контакт между европейската преса и съграждащата се българска възрожденска традиция в журналистиката.

С цел да се разгърне по-убедително профилът на Петко-Славейковия собствен почерк в журналистиката, третата част на изследването е посветена на другите журналистически територии на проявление на този „почерк“. Тук са проследени зоните на реализация на много важните за възрожденското публично пространство личностни взаимоотношения в журналистиката – поле на споделени възжеления и тематични предпочитания, но и на публично санкциониране на авторитетите – например *журналистическите вариации на публични диалози* между водещи фигури от цариградската българска журналистика (Петко Славейков – Марко Балабанов) и между тях и представители на емигрантската преса (Петко-Славейков – Марко Балабанов – Любен Каравелов). Много съществен в един от разглежданите исторически контексти, този на 70-те години на XIX век, се оказва и въпросът за потенциала на пресата да *санкционира* политически и идеологически българските (националните въобще) недостатъци и недостатъчности – да ги назове и да ги превърне във водещ тематичен ресурс на възрожденската преса. В този смисъл за настоящото изследване са важни и наблюденията над проявленията на хибридните (вторични) диалози и препратки между зоните на *литературните и на публицистичните езици* на Възраждането. Ярък пример за това са локализираните в конкретиката на отделни публикации „следи“ от *автоцитатност* в изявите на журналиста и на поета Петко Славейков, т.е. показани са специфики в проявленията на отношенията *литература-преса* през Възраждането.

Тъй като се изследва многообразието на журналистическия свят и език на Петко Славейков, в книгата е обърнато внимание на един много популярен журналистически тематичен ресурс през Възраждането – често употребявания от самия Славейков за различни публицистични цели „жанр“ на пътните описания и бележки. Под влияние на осъзнаването на пресата като територия на силно и масово въздействие върху съзнанието на българина, водещи възрожденски журналисти започват да публикуват описания на

географски територии, които безспорно обвързват с темата за българската история и с народопсихологията на българското население. Така се създават онези журналистически пластове, които работят за националното самоосъзнаване и самочувствие на българина и стимулират неговото участие в процесите на оформяне на облика на възрожденската преса, защото много от авторите на подобни географски описания в пресата на Възраждането са обикновени грамотни люде, решили да споделят познанията си за родно място и регионални особености и традиции.

Нека не забравяме, че една от водещите мисии на журналистиката е да визуализира посланията си. На това разчита и възрожденската преса, най-вече, разбира се, при форматирането на възрожденските хумористични издания. Затова и в книгата е включено приложение с показателни за проследените теми и процеси, присъщи на българския, балканския и европейския XIX век, илюстрации от водещи, изследвани тук издания, и фотографии на някои от цитираните журналисти, редактори и издатели.

I. СТАТИИ, ПУБЛИКУВАНИ В НАУЧНИ ИЗДАНИЯ, РЕФЕРИРАНИ И ИНДЕКСИРАНИ В СВЕТОВНОИЗВЕСТНИ БАЗИ ДАННИ С НАУЧНА ИНФОРМАЦИЯ

Гетова, Елена. Образи на времето във възрожденската поезия. // *Български език и литература* , Volume 66, Number 5, 2024 , 540 – 561. ISSN 0323-9519 (Print) ISSN 1314-8516 (Online)

Изследването проследява проявленията на темпоралните маркери (година, ден, час, минута, миг) във възрожденската поезия. Проследени са също така лирическите превъплъщения на времето като наследство от древните представи и образи на времето (направена е съпоставка с образци от античната митология и от Библията). Илюстрирано е обвързването на личностното усещане за време с конкретиката на исторически събития и с тяхното значение; анализ е направен на поетически текстове, коментиращи времето като човешки възрасти; времето като природни сезони; времето като субективен маркер за динамиката на настоящето.

Гетова, Елена. Край кладенеца на светицата, под манастирската лоза. // Български език и литература, Volume 60, Number 6, 2018, стр. 643-653, София: МОН, ISSN 0323-9519 (print)

Изследването представя възможностите за паралели между два сборника – „Под манастирската лоза“ от Елин Пелин и „Кладенецът на Света Клара“ от Анатол Франс. Аналозиите и съпоставките, проследени тук, са базирани на преосмислянето на настоящите декларации на някои изследователи, които виждат в двата текста отношения на *последовател* (този на Елин Пелин) към *първообраз, модел* (текста на Анатол Франс). Детайлният анализ на тези отношения показва следи от подчертано творчески трансформации на модела, които разкриват специфични повествователни решения, присъщи само на българския автор.

II. СТАТИИ, ПУБЛИКУВАНИ В НЕРЕФЕРИРАНИ СПИСАНИЯ С НАУЧНО РЕЦЕНЗИРАНЕ И В РЕДАКТИРАНИ КОЛЕКТИВНИ ТОМОВЕ

Гетова, Елена. Хумор и журналистика от 60-те години на XIX век. // Език, общество, култура. Сборник, посветен на 60-годишнината на проф.д.ф.н. Елена Каневска-Николова. Пловдив: Пловдивско университетско издателство. 2024, 342-359; ISBN 978-619-7768-10-7

Статията разглежда проявленията на социокултурната средищност на първите хумористични издания през Възраждането. Проследяват се неслучайният избор и графическото оформление на заглавието на вестника, наличието и смисълът на подзаглавие, назованият адресат на изданието, визуалната матрица на първата страница, наличието на илюстрации или карикатури, и разбира се, словесно декларираните лични приоритети и политически пристрастия на редактора/издателя, притежателя на вестника. Наблюдението над тези паратекстови пространства включва и преглед на програмните статии, в които директно са заявени личните приоритети и издателски намерения на редактора.

Гетова, Елена. Поетическият XIX век на българите (Съзнанието за настояще). // Будителският XIX век на българите. Сборник с научни статии, посветен на 200-годишния

юбилей от рождението на Добри Чинтулов. Гл.ред. чл- кор проф. д.и.н. Иван Русев. Велико Търново: Фабер, 2023, с.65-85. ISBN 978-619-00-1679-3

Това проучване подробно и с многобройни примери проследява развитието на няколко тематични области, които обикновено се считат за периферни в българската поезия на XIX век. Една от тях е свързана с концепциите за време, за век и за хронологичен период. Тъй като поетите от епохата на Възраждането не много често се фокусират върху собствените си лични емоционални изживявания, този анализ обръща особено внимание на поетичните възможности да се проблематизира осъзнаването на настоящия момент и неговите тематични вариации в творческите опити на известни и по-малко популярни възрожденски поети.

Гетова, Елена. Вестник „Стара планина“ (1876-1877) – лирика и преса в една журналистическа година. // Научни трудове на Филологическия факултет на Пловдивския университет, Т. 60, кн. 1, сб. А, 2022, с. 13 – 26. ISSN 0861-0029

Изследването проследява особените отношения между лирика и политическа събитийност в един от най-решителните и динамични периоди от българската история – междувремето в периода от потушаването на Априлското въстание (1876 г.) до началото и хода на руско-турската освободителна война (1877 г.). Политическият профил на вестник „Стара планина“ предопределя тематичните публицистични предпочитания в него, но също така му позволява да огласи едни от първите Иван-Вазови стихотворения, както и да съвмести заедно с тях лирически опити на малко известни или напълно неизвестни (останали анонимни) творчески опити (на български и на френски език) от епохата на Българското възраждане.

Гетова, Елена. Пътят към/до библиотеката и книгата – възможен, преодолим, (не)задължителен (С оглед на създаването на дипломна работа). // Дипломната работа от рамките на регламента до свободата на творчеството. Пловдивско университетско издателство. 2022, с. 62-70. ISBN 978-619-7663-40-2

Текстът предлага концептуализация на аспектите на социокултурната мисия на книгата по отношение на написването на бакалавърска или магистърска дипломна работа. Изложението проследява някои от приложенията на социологията на литературата при избора на библиографични стратегии за структурирането на окончателния вариант на дипломната работа. Правят се заключения относно ролята, която библиотечната работа с източници *de visu* играе за формирането на изследователско поведение и стратегии на научното търсене у завършващите студенти, които са се насочили към писане на дипломна работа.

Гетова, Елена. Вестник „Шутош“ за журналистиката – полемики и перспективи. // *Време и приемственост*. Юбилеен сборник, посветен на доц. д-р Юлия Николова. Пловдив: Университетско издателство „Паисий Хилендарски“, 2021, 43-56. ISBN 978-619-202-679-0

Настоящото изследване се фокусира върху публикациите, излизали на страниците на възрожденското хумористично издание „Шутош“ (Цариград, 1873-1874).

Поради спецификата на функциониране на този вестник, свързана отчасти и с излизането му на няколко езика, това издание предизвика значителен научен интерес. Този текст има за цел да изясни мисията на някои от публикациите, които са отпечатани в него. Става въпрос за публикации, които оформят тематичните предпочитания на изданието по отношение на занаята на вестникаря, особено такива, които разкриват афинитета на журналистите да коментират своите съвременници. Това са статии, анализиращи както самите вестници от своето настояще, така и вестникарите, които ги създават. По този начин направените тук изводи разкриват черти от фигурата на журналиста от XIX век.

Гетова, Елена. Вестник „Шутош“: употреби и политики на превода. // *Неизвестни, непознати, подминавани – български автори от XIX – XX век*. Дзяло, е-списание в областта на хуманитаристиката за българистични изследвания в периода X – XXI век. Год. IX, 2021, брой 19. ISSN 1314-9067

Това изследване обсъжда три конкретни примера на коментари по проблемите на превода и тяхната връзка с журналистическия избор и полемичните публицистични стратегии във

възрожденската преса. Анализът на тези журналистически примери добавя нови подробности към нашето разбиране за начините, чрез които технологиите на журналистическия превод са допринесли с времето за изграждането на профила на възрожденския хумористичен вестник, в частност на този на вестник „Шутош“.

Гетова, Елена. Обединена Европа – „откритие“ на Петко Славейков? // В безкрая вечен и незрим. Юбилеен сборник, посветен на проф. д.ф.н. Жоржета Чолакова. Пловдив: Университетско издателство „Паисий Хилендарски“, 2020, 291-298.

ISBN 978-619-202-612-7

Изследването се концентрира върху публикации във вестник „Македония“ от 1867 и 1869 година. В проследената обобщаваща преценка на отминали политически събития прозират идеи, които дълго време вълнуват Петко Славейков, и на които той последователно посвещава множество свои журналистически публикации. Тук се спираме детайлно на някои съществени особености в политическото мислене на възрожденеца, засягащо въпроса, свързан с неговите представи за обединена Европа, представи, визиращи по-конкретно съдбата на европейските народи и тяхното близко и по-далечно бъдеще.

Гетова, Елена. Политическият проект на Петко Славейков в публицистиката му (1871-1872) – „инициационен“ текст на „Татковина“. // *Сборник с материали от конференции по време на Славейкови празници (2018-2019 г.).* Град Трявна. Научен редактор проф. д.ф.н. Николай Димитров. Велико Търново: Фабер, 2020, 17-43. ISBN: 978-619-00-1147-7.

Статията илюстрира как почти едновременното появяване на две разноречиви и разнопосочни като жанр, формат, разпространение, адресат и най-вече политически смисъл Петко-Славейкови творби – стихотворението за деца „Татковина“ и публицистичната брошура „Последното ми ходяние в София“ – реализират творческия си потенциал, като се основават на автореминисценции и автоцитатност, препращащи към Славейкови текстове от предходното литературно и журналистическо десетилетие (1870-те години). Полагането на двата творчески опита в контекстуалните рамки на политическите 1881-1883 години

придава допълнителен смисъл на сътвореното от Славейков. Детайлните аналитични наблюдения, направени в изследването тук, илюстрират приложимостта на утвърдени теоретични позиции на изследователя Радосвет Коларов по въпросите на автотекстуалността.

Гетова, Елена. Модели на литературно-публицистични санкции през Възраждането в журналистическата практика на Петко Славейков. // Научни трудове на Филологическия факултет на Пловдивския университет. Т. 58, кн. 1, Сб. Б, 2020, 9-20. ISSN 0861-0029

Изследването е опит да се очертаят някои от особеностите на българския национален характер като модел, който би могъл да предложи възможни отговори на въпроси, към които е засвидетелстван траен интерес от страна на изследователите. Тези въпроси са свързани с емблемите на XIX век. Някои от тях насочват към проследяване на възможностите за литературни и публицистични санкции във възрожденския печат. Ако периодичният печат може да хвърли светлина върху някои от дълбинните процеси, довели до формирането на национални идеологически матрици (и в следствие на това на редица поведенчески ограничения) през XIX век, то изборът на журналистическата практика на Петко Славейков представлява един от най-плодотворните терени за наблюдение на подобни явления, най-вече поради богатството в нея на регионални (локални) примери за изследваното явление, което ги прави уникални и ценни.

Гетова, Елена. Петко Славейков – Марко Балабанов: журналистически визии, политически посоки. // Литературата: образи и контексти. Юбилеен сборник, посветен на 60-годишнината на проф. Цветан Ракъовски, Велико Търново: Фабер, 2019, 138-154, ISBN 978-619-00-1066-1

Предложеното изследване представя специфики в отношенията между двама от водещите възрожденски журналисти и политици. В проследените Петко-Славейкови публикации, коментиращи личностното поведение и журналистическата дейност на Марко Балабанов, се прокрадват проявления на доста по-дълбоки политически противоречия между двамата

представители на възрожденската общност в Цариград. Публичната среда на възрожденската преса с достатъчно основания дава възможност да се направят изводи за методологията и градежа на политическото от последното десетилетие на Възраждането. Това политическо съзнание е мислено като стереотипи, предопределени от възпитание, употребявани в журналистиката езици, образованост, манталитет на политическите лидери от епохата.

Гетова, Елена. Понятието век в журналистиката на Петко Славейков. // Научно издание в памет на проф. д.ф.н. Камен Михайлов – Дзяло, е-списание в областта на хуманитаристиката X-XXI в. год. VII, 2019, брой 14, София: Институт за български език, БАН, ISSN 1314-9067

Повод за това изследване дават множеството публикации във възрожденската преса, посветени на изясняване на визиите за деветнадесети век. Сред тези статии се отличават усилията на журналиста Петко Славейков както да бъде в крак с модернизиращата се с новото време Европа, така и да остане при националните приоритети и политически цели, които характеризират българското революционизиращо се столетие.

Гетова, Елена. „Истанбул“ от Орхан Памук – западният поглед. // Авторитетът на смисъла. Теория и интерпретации. Сборник в чест на доц. д-р Атанас Бучков. Пловдив: Университетско издателство „Паисий Хилендарски“, 2019, 307-321, ISBN 978-619-202-426-0

Когато става въпрос за мемоарната книга на Орхан Памук „Истанбул“, съвсем естествено е призмата на четене да е фокусирана по-скоро към наследството и културата на Ориента. В това изследване се интересуваме от преобръщането на аналитичната оптика. Търсим и тълкуваме проявления и внушения, породени в отношенията Изток – Запад. Тук не се фокусираме в проследяване на „турцизацията“ на древния източен град, а по-съществена се оказва визията, която западният поглед предоставя към този Ориент. Това е една възможна предизвикателна изследователска призма в мемоарния текст на Орхан Памук. Наблюдавани и анализирани са проявленията на западния културен и обществен образ (образец),

послужил за отправна точка на модернизиращата се Турция. Проследени са свързаните с тази модернизация поведенчески модели, културни стереотипи и сривове в традиционни семейни и междуличностни отношения.

Гетова, Елена. „Notion de siècle“ (понятието за век) във възрожденската журналистика. // Научни трудове на Филологическия факултет на Пловдивския университет , Т. 56, кн. 1, Сб. Б, 2019, 13-23. ISSN 0861-0029

Изследването представя развоя на понятието за *век* в едно от емблематичните издания през Възраждането, носещо твърде показателното заглавие, свързано с представите за принадлежност към конкретна епоха – вестник „Век“, както и по-късно появилото се негово продължение – вестник „XIX^{ий} век“, чийто редактор и издател е Марко Балабанов. Проследява се концептуалното търсене и оформянето на понятието *век* и във френската преса от същия период – цитират се издания, които не само коментират облика на века, но носят и същите заглавия, като изданията на възрожденския журналист Марко Балабанов. От предложените примери и детайлни съпоставки се правят изводи за възможните преки и непреки влияния между българската възрожденска и френската актуална за същия период преса.

Гетова, Елена. „Под манастирската лоза“ на френски: исторически контексти и културни трансфери. // Годишник на Шуменския университет „Епископ Константин Преславски“, Факултет по хуманитарни науки, Т. XXX, А, Шумен: УИ „Епископ Константин Преславски“, 2019, 83-92, ISSN 1311-73 00 (за печатно издание) ISSN 2603-512X (за онлайн издание)

Елин-Пелиновите разкази предизвикват интереса на преводачите и това е причина да са добре представени на големите европейски езици почти веднага след създаването си. Изследването предлага обстоен преглед на вариантите на френски език на сборника „Под манастирската лоза“ и техните послания. Преводите на френски език на този конкретен цикъл представляват разнообразие от културни трансфери на познание за родната литература, които очертават спецификите на конкретния преводачески избор, но

едновременно с това са индикатори за рефлексите на идеологическата конюнктура на времето. Те илюстрират множественост от значения в зависимост от историческия контекст на появата на превода, но също така препращат към изследователски концепции, чиито послания са преосмислени в същността си, благодарение на познаването и позоваването на вариациите на сборника на френски език, проследени в настоящото изследване.

Гетова, Елена. 1898. 25 години от обесването на Левски: юбилей и преса. // Васил Левски. Из кривините на литературната иконография. Сборникът е посветен на 180 години от рождението на Васил Левски. Л. Липчева-Пранджева и Ел. Гетова (съст. и ред.) София: Аз-Буки, 2018, стр. 35-47, ISBN 978-619-7065-18- 3

През 1898 година се отбелязва първият юбилей на Васил Левски – 25 години от величието на неговата Голгота. В освободена България динамиката на политическите процеси очертава доста любопитна и по особен начин комплексна картина, на фона на която се случва това събитие. Стереотипът на юбилейните чествания е все още в процес на формиране и конкретният повод – годишнината от смъртта на Апостола – прави видими дълбинни политически противоречия, наследство от предходни исторически реалности. Сцена на изява на тези противоречия е пресата на 1898 година, която, заедно с други документални свидетелства е във фокуса на настоящото изследване.

Гетова, Елена. „Литературни образи“ на Петър Динеков: критически контексти. // Академик Петър Динеков и хуманитарната наука – идеи, позиции, концепции. Сборник с материали от Колегиума, посветен на 100 години от рождението му. София: Мултипринт ЕООД, 2018, 411-432, ISBN 978-954-362-231- 3

Какво се случва на т.н. критически хоризонт и защо сборникът „Литературни образи“ от Петър Динеков не получава адекватен резонанс сред литературното и научното си обкръжение; как и защо други теми, текстове, книги, научни жестове, направени от учения, изместват тези „образи“ от ползрението на литературните наблюдатели и се оказват по-значими за производството на литературнокритически контексти, свързани с фигурата на изследвателя и неговите изследователи, отколкото новопоявили се сборник; в контекста

на кои други лично научни проекти се появяват последвалите три издания на сборника и как това променя неговите послания – това са част от въпросите, на които отговаря това изследване.

Гетова, Елена. „Под манастирската лоза“: Френските следи в историческия контекст. // *Българистични четения – Сегед, 2017*, Сборник от Международна научна конференция, Сегед, Унгария, 8-9 юни, 2017, стр. 317-325, Сегед: JATEPpress, 2018, ISBN 978-963-315-365-9

Тази статия изследва произхода и смисъла на някои публикации с рецензентски характер, които коментират сборника „Под манастирската лоза“ от Елин Пелин. Тези статии са мислени като проекции в литературнокритическото поле на изследователски стереотипи, които продължително време работят за формирането на предсказуемо отношение към Елин-Пелиновия сборник. Френските културни и литературни влияния се оказват водещи в определен исторически контекст при формирането на подобен изследователски ракурс на тълкуването на книгата, чиито проявления са описани в детайли в настоящата публикация. Също така са проследени пътищата на проникване на френските „следи“ и тяхната употреба и приложимост с оглед на конкретния исторически и литературнокритически контекст на появата на книгата от Елин Пелин.

Гетова, Елена. Драмата „Хаджи Димитър Ясенов“ от Любен Каравелов и „драмата“ на нейната сценична реализация. // *Научни трудове на Филологическия факултет на Пловдивския университет*, Т. 54, кн. 1, Сб. А, 2016, 401-416, ISSN 0861-0029

Настоящата статия проследява предизвикателствата, които поставя пиесата на Любен Каравелов, посветена на Хаджи Димитър, пред своята публика и пред изследователите на литературната история на Възраждането. Тя разглежда различните проявления на отношенията между авторски замисъл и актуална рецепция на текста. Изяснени са проявленията на реакции, провокирани от реализацията на представлението. Проследена е историята на творческия процес на създаване на произведението на Каравелов в контекста на предизвикателствата пред автора, който трябва да отчита редица художествени

специфики, присъщи на текст, предназначен за сцена. Предмет на внимание са многобройни исторически факти и други свидетелства като мемоари, документи, документална проза, публикации в периодични издания от епохата. Изследването се основава и на по-малко популярни извори, свидетелстващи за историята на театралното дело в град Пловдив и в град Сливен.

Участник в конкурса:.....

Доц. д-р Елена Гетова